

Catharina Johanneren Tyttären
 wuimmeinen Puhe ja Weisu, hänen
 Rakahillen Vanhemmillens sinä 23
 päiväinä Kesä kuusa vuonna 1762.

Weis. kuin: Tesuren kuolo wiatoin 2c.

Mun Vanhembani Rakahat, Mun hol-
 hojani parahat, En taida vielä waiketa;
 Waan lopux teitä lohдутan.

v. 2.

Mun ikän oli lyhyinen, Mun eron ai-
 wan pikainen, Tuonelaan piti menemän,
 Mailman tietä fulkeman.

v. 3.

Mun suuni kuolon tuskalta, Ja siwun
 kowan waiwalda, Kiin suljettihin puhumast,
 Ja teillen jotain lausumast.

v. 4.

Sentähden tahdon lopux teit, Pääsnyn-
 nä kowan kuolon teilt, Nyt kiitoreri lau-
 sua, Rakkaudestanne puhua.

v. 5.

Te minua rakkast Rakaslit, Ja minun
 tarpeen ymmärsit, Te kantelitte mua syli-
 sän, Ja holhoisitte helmoisan.

v. 6.

Te siwusan mun suojelitte, Te suloisest
 mull puhelit, Mit' anelin te annoitte; Ja
 käsi warrel kannoitte.

v. 7.

Että te ratki mailmaan, Tultuani tähän
elämän, Mun johdatitte Kastesen, Jesuxen
Ylkän kyllehen.

v. 8.

Erinomaifest tätä muistutan, Täst kiito-
ren teill andelen, Teil Isä taiwan marakon,
Teit lapsinansa pitäköön.

v. 9.

Sentähden tahdon lohdutta, Ja surufan
teit wirwotta, Alkät te minua itkekö, Eit'
minun eroan surekö.

v. 10.

Se Rakkaus joll Wanhemban, Ja Wan-
hemmitten Wanhemmat, Te rakastitte mi-
nua, Nyt lisä teillen surua.

v. 11.

Nyt pääsin mereld setaman, Myrskystä
hywään haminaan, Kivusta pääsin lepohon,
Kuolosta taiwaan ilohon.

v. 12.

Ei kipu waiwaa ruumista, Ei ole yhtään
puutosta, Sielun on rauhan majoisa, Ja
ruumin jalos lewosa.

v. 13.

Jesus kuin Kristin pääl kuoli, Kuollesans
kuoleman pois wuoli, Pelasti minun kuole-
mast, Eit' kadoturen tulemast.

v. 14.

Sentähden Kastees mun synnitti, Uude-
sta lapsereus kiinnitti, Piiton teki autudest
tykönän, Ja nyt wei autuuteen kotian.

b. 15.

Olen nyt Isäni huoneesa, Jumalan Isäni salisa, Mä lapsen oikeut nautigen, Ja lapsena Jumalan iloitten.

b. 16.

Mä Taimallist Isää nyt shleilen, Hän minua kuin lastans hywäilee, Hän wirwotta mua elämällä, Ja hekumal juotta kuin wirrall.

b. 17.

Mä katelen Jesuren Kaswoja, Ja ylistän suuria armoja, Mä kiitos wirsiä weisalen, Ja Engelein äänell laulelen.

b. 18.

Mä kruunat olen kruunulla, Puetet puhtaal kullalla, Mun kirkkauden on Christuksesta, Mun uusi wirten Jesurest.

b. 19.

Mun suontan ei siitä suljeta, Eik' woi-man koskan wähetä, Hänen kiitostans weisamast, Hänell Halleluja laulamast.

b. 20.

O kuinka olen autuas, Kuin pauhaan ilos parahas, Kuing' palmu käsäs iloizen, Ja laffamata riemuizen.

b. 21.

Täällä autuas ombi ollaren, Tääl ijät olen iloinen, En muuttais enää oloan, Mailman surkian tilahan.

b. 22.

Ja waihk' mun ruumiin laffetaan, Mulla maahan maatumaan, Min tiedän ett' sen herättä Jesus ja kuolost wirwottaa.

v. 23.

Kirkkasna nostaa mullasta, Kirkkasna esteens asettaa, Sielun kans yhdes olemaan, Sjaises ilos pysymään.

v. 24.

Ja waikk' nyt hetker erkanen, Hetkeri hynwäst jättelen, Niin toiwon et me toisemme, Säll' tuiwaan ilos näemme.

v. 25.

Sentähden älkää unohtako, Älkää pois mielestän päästäkö, Ett' samaa tiet' pitää kulkemaan, Mailmast kerran lähtemän.

v. 26.

Ja ett' se lähtö ilolla, Tapahduis ja ei surulla, Niin Jesurest kiin pitäkäät, Si uskoll hänes pysykää.

v. 27.

Hän teidän synnist pelasti, Hän teidän kuolost wapahti, Hän taitaa auttaa molemmist, Hän tahtoo auttaa sydämmest.

v. 28.

Ei teild siis puutu apua, Ei elos eikä kuollesa, Jesures teill on elämä, Kost lähesty teill kuolema.

v. 29.

Hän auttaakoon meit' yhtehen, Ja tuokoen teitä autuuteen Niin Halleluja loppumat, Jesurelle weisam laffamat.